

عنوان مقاله:

تحلیل رابطه بینامتنی تاریخ نوشته های محلی و شاهنامه

محل انتشار:

پژوهشنامه ادب حماسی، دوره 16، شماره 2 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

فرشته محمدزاده - دانشگاه فردوسی مشهد

محمدجعفر باحقی - دانشگاه فردوسی مشهد، گروه زبان و ادبیات فارسی

بهمن نامور مطلق - دانشیار گروه زبان و ادبیات فرانسه، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه شهید بهشتی

جواد عباسی - دانشیار گروه تاریخ دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

چکیده ارتباط ویوند بینامتنی مهم ترین اصل در شکل گیری متن های جدید است. از این رو متن ها، هرچند از رشته های مختلف، همواره از هم تأثیر پذیرفته و میان آن ها رابطه بینامتنی بوده است. بر این مبنا مساله پژوهش حاضر، این است که تاریخ نوشته های محلی چه رابطه ای با شاهنامه به منزله پیش متن خود داشته و چگونه و به چه میزانی با این متن مسلط ادبی پیوند یافته است. به منظور دست یابی به پاسخ این مساله، از نظریه «ترامنتیت» ژرار ژنت که کامل ترین نظریه در مطالعه و شناخت روابط میان متون است، استفاده می کنیم. روش پژوهش توصیفی - تحلیلی و از نظر فضای انجام کار کتابخانه ای است. بررسی و تحلیل داده های متنی، این نتیجه را بر ما روشن کرد که تاریخ نگاران محلی با بسامد جالب توجهی از چهار گونه بینامتنی نقل قول، ارجاع، تلمیح و سرقت متنی در متون تاریخی بهره برده و بدین صورت پیش متن شاهنامه پاسخ گوی مناسبی برای انتظارات، انگیزه ها و اهداف تاریخ نگاران محلی بوده است.

کلمات کلیدی:

شاهنامه، تاریخ نوشته های محلی، ژرار ژنت، بینامتنیت، تاریخ نگاران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1541667>

